

i Religionen, uden den tillige medfører en Forandring i deres hele huuslige Levemaade, hele Færd og Vandel og Maade at ernære sig paa, hvorfor de, i det Dødblik, de gaae over til at blive Christne, forandre meget Mere end deres Religion, forandre deres hele Levemaade, dragtes ud af den tidligere Forbindelse med deres Folk, fra alle de Stikke, hvortil de hidtil have været bundne.

Jesperfen: De Uttringer, som jeg igaar fremførte, have hidtil især fundet Modsigelse hos den høitagtede Minister uden Portefeuille; men jeg kan ikke med Hensyn til hans Fortolkning undlade at bemærke, at den forekommer mig især at være bygget paa tvende Sætninger, hvoraf den ene var faktisk urigtig og den anden complet lovstridig. Ministeren hævder nemlig, at Jøderne, idet han erkjendte, at de ikke ere en Nation, dog ere et Brudstykke af en Nation, der har bevaret sit eiendommelige Præg, og hange sammen, i hvilke Lande de end boe. Jeg troer ikke at tage fejl, ved at fortolke Ministerens Ord omtrent saaledes. Derimod maa jeg nu bemærke, at min Erfaring har lært mig aldeles det Modsatte; thi i de Jødefamilier, hvor jeg er noget nærmere kjendt, der findes ikke Spor tilbage af de Stikke, som maaffee i Fortiden have hersket. Jøderne leve og færdes iblandt os omtrent paa samme Maade, som vi Andre; de holde venstabeligt Samqvem med os, og man vil komme i mangfoldige Jødehuse, hvor man ikke vil kunne mærke, at man er hos Folk, der have en særegen Religion, som maaffee lægger en sær Vægt paa nedarbejdede Stikke. Den anden Sætning, som Ministeren anførte, var denne, at Nationalitet skulde være det fremherskende Element til at bedømme, om Forbudet mod Reisesendes Ankomst her til Landet, skulde ansees som gjældende. Ministeren sagde nemlig, at den, der efter sin Afstamning og Nationalitet maatte ansees for en Jøde, om han ogsaa ikke mere tilhørte det mosaiske Troessamfund, han vilde dog ifølge Anordningen af 1814 være at udelukke fra længere Ophold heri Landet end 14 Dage; men denne Sætning er saa complet stridende mod Loven, at jeg holder mig overbeviist om, at der dog ikke er en eneste Dommer her i Landet, som vilde

driste sig til at straffe En, der ikke tilhører det mosaiske Troessamfund, fordi han forresten lignede en Jøde, og fordi han maaffee levede som de ringeste, de værste Skaffrere af den jødiske Stamme. Men det er det, som de Herrer, der forsvare denne Lov, især stræbe efter, de ville saa gjerne komine bort fra, at Anordningen af 1814 kun angaaer Bekjendere af den mosaiske Tro; men det staaer der, og ingen Fortolkningskunst vil kunne tilintetgjøre det, ingen Dommer tør vægre sig ved at erkjende det.

Da den høitagtede Justitsminister igaar anden Gang tog Ordet og i Begyndelsen af sit Foredrag erklærede, at han nu vilde besvare det Spørgsmaal, som jeg havde stillet til ham, og som jeg fandt aldeles nødvendigt til Sagens tilbørlige Oplysning, saa tilstaaer jeg, at jeg glædede mig over, at jeg herved vilde blive stillet paa et klarere Standpunkt; men jeg beklager, at han lod det blive ved det blotte Løfte; thi i hans Tale var der ikke et eneste Ord, som ophyste, hvorledes man den Dag i Dag i Birkeligheden bærer sig ad eller med andre Ord, hvad Politieovrigheden gjør, for at komme til Forvisning om, hvilken Troesbekjendelse de hertil Landet ankomne Reisesende have. Jeg har ikke hørt Ministeren svare derpaa med et eneste Ord; jeg troer heller ikke, at de andre Herrer have hørt det. Jeg vil derfor rette til de heri Salen tilstedeværende Politimestre den Opfordring, at de ville sige os, hvad de under saadanne Omstændigheder gjøre; thi, gjælder Loven, bør den ogsaa overholdes. Justitsministeren gav derimod til Pritis endeel historiske Oplysninger om hvad der i Aarhundreder har fundet Sted her i Landet, og med hvilke Dine man forhen her har betragtet Jøderne. Jeg tilstaaer, at, saa interessant disse Oplysninger end kunne være, saa veed jeg dog ikke, hvilket Udbytte vi skulle hente deraf; thi det er Noget, Enhver veed, at disse Sætninger gjælde aldeles ikke mere. Den eneste Lov, som gjælder for Jødernes Retshold, det er Anordningen af 1814. Og jeg frygter, at vi ved slige historiske Curiositeter let bringe Sagen i Forvirring og til vore Forsædres og den forrige Regjerings Skam komme til at glemme, at det nu allerede er